

FOTO SUZANNE BLANCHARD

2006 Said Bensellam

Said Bensellam (Tetouan, 1971) was zelf een jongen van de straat, en geen makkelijke. Just daarom zette hij zich, eenmaal volwassen, in voor jongeren in Bos en Lommer.

Voor de jongeren op straat is hij de grote broer, voor politie en politiek een betrouwbare partner, op de arbeidsmarkt voor kansarmen is hij een spil, en voor zieke kinderen in Marokko en Suriname een weldoener. Want met zijn stichting Karam (Marokkaans voor gift) zamelt Bensellam afgedankte rolstoelen, ziekenhuisbedden, rollators, kleding, schoolspullen, speelgoed en pc's in, die hij zelf met een busje in Marokko aflevert, of per container naar Suriname stuurt.

Op dit moment behoort hij nog altijd tot het cement van Bos en Lommer. Criminoloog Frank van Gemert volgde Bensellam zelf twee jaar om een boek over hem te schrijven. In februari komt dat boek uit, *Straat krediet* genaamd, met een voorwoord van Lodewijk Asscher.

FOTO PETER ELLENBAAS

2007 Dennis Gebbink

Dennis Gebbink (Amsterdam, 1966) kreeg een wereldprimeur voor elkaar. Hij was de grote inspirator achter de bouw van een gigantisch sport- en spelcomplex voor gehandicapte en chronisch zieke kinderen in Noord.

Op zijn beurt werd hij weer geïnspireerd door zijn eigen zoon, Myron. Door zijn aangeboren motorische handicap vond Myron geen aansluiting bij een gewone voetbalclub. Gebbink zette in 2000 onder de naam Only Friends een club op met acht jonges; vijf jaar later begon de KNVB een competitie met twee poules van zeven teams van gehandicapten.

De doorn van Gebbink reikte verder. In samenwerking met de gemeente en het Ronald McDonald Kinderfonds ging in oktober 2007 in Amsterdam-Noord de eerste paal de grond in van het Ronald McDonald Centre Only Friends.

Twee jaar geleden kwam het centrum negatief in het nieuws omdat het amper zou worden gebruikt. Maar Gebbink ontkent dat: "We hebben zeshonderd leden en 22 sporten, we groeien en bloeien."

FOTO JAN VAN BREDA

2011 Mohamed Taha El Idrissi

2011 was een eigenaardig jaar in de verkiezing van de Amsterdammer van het jaar. De winnaar werd Mohamed Taha El Idrissi (Marrakech, 1970) uit Osdorp, die in het koude februariwater sprong om een man en een vrouw van de verdinkingssdood te redden – hoewel zijn longen nog maar voor zestig procent werkten en hij zelf in gevaar kwam.

De man werd gereanimeerd en de vrouw lag enkele dagen in coma, maar overleefde ook. Dat het duo niets van zich liet horen, maakte veel los in Amsterdam. En ook dat hij een ziekenhuisrekening van 270 euro zelf moest betalen omdat hij niet goed verzekerd is. Dat bedrag kwam via een Facebookpagina snel bij elkaar.

Later werd de ware toedracht duidelijk. El Idrissi had zijn bijdrage in de redding, laten we zeggen, naar hoven afgerond, er waren wel meer mensen te hulp geschoten. Veel erger: de man had zijn vriendin willen verdrinken. De vrouw vluchtte naar haar familie in Bulgarije, de man werd vervoordeld tot acht jaar cel. Hij raakte verslaafd en is onvindbaar.

FOTO MAARTEN STEENWOORT

2012 Mark van Zandwijk

Mark van Zandwijk (Tiel, 1974) is coördinator van de Wensen-ambulance, die de laatste wens mogelijk maakt van terminaal zieken. Nog één keer naar het strand bijvoorbeeld, of het huwelijk bijwonen van een kind, of de crematie van een dierbare. Of naar Ajax.

Van Zandwijk, ambulanceverpleegkundige van beroep, maakt dat mogelijk, in zijn vrije tijd, samen met nog honderdtwintig ambulancechauffeurs en verpleegkundigen.

Hij hoopte dat de Wensenambulance door zijn verkiezing tot Amsterdammer van het jaar meer naamsprekendheid zou krijgen. Dat jaar waren 25 wensen vervuld en dat mocht best het dubbele worden.

"Dat is niet gebeurd, het aantal wensen per jaar is ongeveer gelijk gebleven, zo rond de dertig," zegt Van Zandwijk, die de Wensenambulance nog altijd coördineert.

FOTO PETER ELLENBAAS

2008 Ron Sitek en Ray Flu

2008 was geen rimpelloos jaar voor de hulpverleners in de stad. Iets te vaak kwam in het nieuws hoe ze werden gehinderd in hun werk. Zo ook de ambulancebroeders Ron Sitek (Amsterdam, 1956) en Ray Flu (Paramaribo, 1964). Ze werden in West door een jongen met de dood bedreigd, terwijl ze probeerden diens neergestoken broertje te helpen.

Het incident veroorzaakte commotie in het hele land en leidde tot een staking van ambulancepersoneel. De toenmalige burgemeester Job Cohen noemde het een absolute schande en Sitek en Flu werden, als symbool voor alle hulpverleners waar iedereen met zijn vingers at moet blijven, uitgeroepen tot Amsterdammers van het jaar.

De naam Sitek kwam een jaar later weer in het nieuws, ook als symbool voor een almaar agressiever wordende samenleving. De broer van Ron, Rob, overleed nadat hij op het Leidseplein in elkaar was geslagen door een kicbokser/taxichauffeur.

Het duo werkt nog altijd op de ambulance, en met veel plezier. Sitek: "Het blijft de mooiste baan van de hele wereld."

FOTO PIETRO HOF

2013 Marco de Souza

Muziek hoort op school net zo thuis als rekenen en schrijven, ook op een school in een achterstandswijk, en ook klassieke muziek, juist klassieke muziek. Dat vindt Marco de Souza (São José do Rio Pardo, 1964), directeur van Muziekcentrum Zuidoost en initiator van het Leerorkest.

Daar krijgen leerlingen van de basisschool les in klassieke muziek en vormen ze samen een symfonieorkest. Ze krijgen les van professionele muziekdocenten en treden uiteindelijk op met leden van het Nederlands Philharmonisch Orkest. Ook mooi: de instrumenten mogen mee naar huis. De kinderen krijgen er zelfvertrouwen van, en daar is het De Souza allemaal om te doen.

Het Leerorkest is nu uitgeroeid tot een landelijk dekkend netwerk van ruim honderd projecten en het instrumentarium groeit de mee. Een inzamelingsactie leverde afgelopen jaar meer dan tweeduizend verweesde instrumenten op. Daar was een depot voor nodig; vorige maand werd dat geopend in Oost, met tientallen vrijwilligers om de violen en trompetten op te knappen. De Souza droomt van een depot in elke provincie.